

ŠILUVA
GYVA PILIGRIMYSTĖ

„Gyvos piligrimystės“ maršrutai

Maldos pasiūlymai piligrimams

Piligrimystė nėra kelionė „iki Dievo“; piligrimystė – tai kelionė **su Dievu**. Kelias į Šiluvą gali tapti Jūsų pokalbio su Dievu – maldos – laikas. Tam gali pagelbėti čia pateikti maldos pasiūlymai (ir tradicinių maldų priedas). Šią medžiagą galite atsispausdinti ir turėti su savimi žygyje arba įsijungti skaitmeninę maldyno versiją www.siluva.lt > Piligrimams > Maldynėlis

Tyla

Pasiūlymas: bent 30 min. praleiskite eidami tyloje.

„Kartais malda tampa tyli. Taiki bendrystė su Dievu gali tęstis ir be žodžių. [...] Dievo akivaizdoje „rami širdis mano krūtinėj“. Tada maldai nereikia nei žodžių, galbūt net minčių.

*Esu patenkintas ir ramus, – kaip vaikas ramus ant motinos
kelių, taip rami širdis mano krūtinėje. (Ps 131, 2)*

Tyla paruošia mus naujam susitikimui su Dievu. Tyloje Dievo žodis gali pasiekti slapčiausias mūsų širdies kerteles. Tyloje mes nustojame slėpėsi nuo Dievo, ir Kristaus šviesa gali pasiekti, išgydyti ir perkeisti net tai, ko gėdijamės.“ (Taizė „Tylos vertė“, 2005 m. vasario 4 d.)

Pokalbis

Pasiūlymas: jei keliaujate ne vienas, skirkite bent 30 min. su draugu / šeimos nariu / kitu piligrimu pasidalyti apie savo tikėjimo patirtį, galbūt kartu padiskutuoti apie Šventojo Rašto skaitinį (jį rasite apačioje). Jei į šį žygį leidžiatės vienas, šias 30 min. skirkite pokalbiui su Dievu. Galbūt norite kažką Jam pasakyti?

VIEŠPATS sako: Eikit šen, drauge pasvarstykime esate paraudę nuo nuodėmių, aš jus išbaltinsiu kaip sniegą. Nors jūsų nuodėmės ir yra raudonos it kraujas, jos gali tapti baltos kaip vilna. (Iz 1, 18)

Todėl dabar aš viliosiu ją, išvesiu ją į dykumą ir prašnekinsiu jos širdį. Ten jai atiduosiu jos vynuogynus, o Achoro slėnį padarysiu vilties durimis. Ten ji man atsilieps kaip savo jaunystės dienomis, kaip tą dieną, kada išėjo iš Egipto žemės. (Oz 2, 16–17)

Tradicinės maldos

**Visas jas rasite priede.*

- Rožinis;
- Litanijos: Švč. Mergelės Marijos, Šv. Juozapo;
- Dievo Gailestingumo vainikėlis;
- Kryžiaus kelio stotys (einant Lyduvėnų arba žiediniu maršrutu).

„Šventojo Rašto skaitymas bei apmąstymas asmeninėje ir bendruomeninėje maldoje atveria klausytis mums kalbančio Dievo ir apšviečia, kad suprastume dabartį“ (Popiežius Benediktas XVI „Apie pirmojo krikščionių kankinio malda“). Kviečiame einant kelyje skirti laiko **perskaityti bei apmąstyti Šventojo Rašto skaitinį** (pasirinkite vieną iš dviejų skaitinių apačioje arba bet kurį kitą). Šis keliavimas su Dievo Žodžiu yra keliavimas su pačiu Jėzumi.

Senajo Testamento skaitinys:

VIEŠPATS tarė Abramui: „Eik iš savo gimtojo krašto, iš savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodysiu. Padarysiu iš tavęs didelę tautą ir tave palaiminsiu; išaukštinsiu tavo vardą, ir tu būsi palaiminimas. Laiminsiu tave laiminančius ir keiksiu tave keikiančius; visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą“. Abrams išėjo, kaip VIEŠPATS jam buvo paliepęs, ir Lotasėjo su juo. (Pr 12, 1–4)

„Tikėjimu atsakome į kvietimą išsiruoti į kelią, prisimindami, kad visada įmanoma viską pradėti iš naujo, nesvarbu, ar viskas klostosi gerai, ar patiriame, atrodo, neįveikiamų sunkumų. Pirmuose Šventojo Rašto skyriuose skaitome pasakojimą apie žmogų, vardu Abraomas, kurį Dievas pakvietė viską palikti ir išsiruoti į nežinomą kelią. Jis ir jo žmona Sara tapo keliautojais, piligrimais, vediniais pasitikėjimo, kad Dievas jiems parodys kelią.

Atvykę į naują žemę, kurią Dievas jiems davė, Abraomas ir Sara liko gyventi palapinėse, tarsi visada būtų kelyje. Galiausiai jų išbandymai tapo palaiminimais: Abraomas ir Sara atrado tai, ko niekad nebūtų atradę, jei būtų likę namuose.

Biblijai būdinga ši dinamika: iškeliauti į Dievo paruoštą ateitį. Kelyje galbūt teks patirti daug sunkumų – Dievo tauta, iškeliausi iš Egipto, klaidžioja keturiasdešimt metų. Ir pats Dievas tampa piligrimu, vesdamas savo tautą ir eidamas drauge: „Aš esu su tavimi! Globosiu tave, kur tik eitum“ (Pr 28, 15). Vesdamas savo tautą per dykumą, Dievas moko juos įsiklausyti į jo balsą ir atveria jiems netikėtas galimybes“ (Iš Taizé bendruomenės pasiūlymų 2020-iesiems).

Naujojo Testamento skaitinys:

Taip jie ateina į Jerichą. O iškeliaujant jam su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas elgeta Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio. Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: „Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“ Jėzus sustojo ir tarė: „Pašaukite jį“. Žmonės pašaukė neregį, sakydami: „Drąsos! Kelkis, jis tave šaukia“. Tasai, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir pribėgo prie Jėzaus. Jėzus prabilo į jį: „Ko nori, kad tau padaryčiau?“ Neregys atsakė: „Rabuni, kad praregėčiau!“ Tuomet Jėzus jam tarė: „Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave“. Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu. (Mk 10, 46–52)

„Svarbūs evangeliniai dialogai dažnai vyksta ne tik prie stalo, bet ir kelyje. Ateinantys pas Jėzų arba patys suvokia, arba jiems pasakoma, jog teks leistis į nelengvą kelionę. Be jos nėra mokinystės, o mokinys daro pažangą, tik sekdamas paskui Mokytoją. Akklasis Bartimiejus, sėdintis šalia kelio, alegoriškai išreiškia bene kiekvieno žmogaus būseną. Prisiartinus Jėzui, jo tikėjimas pražysta ir jis šaukiasi pagalbos, trokšdamas praregėti. Pagydytas jis nuseka paskui Jėzų keliu (Mk 10, 46–52).

Kelią žinome, tik svarbu nesustoti, išklydus – sugrįžti, suklypus – keltis. Viskas išeina į gera, mylintiems Dievą, o nuo jo meilės nei didžiausi sunkumai, nei pats šėtonas atskirti negali“ (Giedrius Saulytis, „Piligrimystė“).